Syndikalisten

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse. Udgivet af Syndikalistisk Forbund.

Nr. 2.	Udkommer hver 14de Dag. 5 Øre pr. Ekspl.	15. Maj.	Redigeret af en Komitè. Ansvarh.: Alfr. Nielsen.	1909.

Hvad er Syndikalisme?

Syndikalisme er en oplysende, uafhængig, økonomisk Kampbevægelse, der har sit Udspring i den fagligt organiserede Arbejderklasse. Den er international, revolutionær, antiparlamentarisk og antimilitaristisk. Den har til Formaal direkte, gennem Fagforeningerne, ved alle Midler at angribe Privatejendomsretten, for derved at afskaffe Udbytningen og omstyrte det kapitalistiske Samfund. Den vil samtidig — ligeledes gennem Fagforeningerne — ordne og overtage Produktionen.

Erobreren.

Den Tid vi lever i, er frodig paa Teorier, det svirrer ligefrem i Luften, saa det summer for Ørene af en med Teorier om forskellige Reformationer paa Samfundet til Held og evig Fryd for al Menneskeheden. Man gør sig Bekymring og Uro med mange Ting men glemmer det ene fornødne. man snakker op af Vægge og ned ad Stolper om forskellige Kampmaader, imens glemmer Proletariatet at — *erobre*. Man deler sig under Diskussionerne i mange forskellige -ismer, som hver især gør Krav paa at være den eneste saliggørende og absolut direkte Vej til Tusindaarsriget. Alle disse Tankeeksperimenter drives som en Sport, og det skal ikke her benægtes, at de vistnok har været til stor Fornøjelse og Underholdning for mange, som har haft Tid og Lyst til at slaa en Aften ihjæl i de forskellige Klubber; men af positive Resultater bliver der da kun det tilbage, at nogle enkelte af Ordspillets bedste Fægtemestere under Debatterne har opdaget sig selv, har opdaget, at de egentlig ragede et godt Stykke op over alle disse Eftersnakkere; herefter har de resolut kastet sig ud i den politiske Spekulations Kamp for hurtigst mulig at naa saa højt op paa denne Trappestige, at de bekvemt kan staa og sparke alle de nedenunderstaaende i Hovedet.

Medens dette Skuespil opføres for „Folket", sidder de kapitalistiske Magthavere i god Ro og Mag og udregner alle de snedige Maader, paa hvilke de bedst skal lave Profit, hvorledes de bedst kan ekspropriere alt det, som produceres, og siden kun tilstaa Arbejderne akkurat saameget, at de kan producere videre, hvis det da ikke imidlertid har behaget Kapitalisterne at mene, at nu kan det foreløbig ikke betale sig at producere mere, thi da har Arbejderen blot at forføje sig ud i Arbejdsløsheden for at tage Kursus i Sultekunsten.

(Denne Sultekur er forøvrigt anerkendt af det danske Socialdemokratis Ledelse som et uomtvistelig nødvendigt Onde i vor Tidsalder, og enhver, som mukker derimod, skal stemples som Separatist og Skruebrækker.)

Kapitalisterne er ikke saa dumme at ligge og plage sig selv med saadant noget Tøjeri som moralske Skrupler, de kæmper hensynsløst for deres Interesser, og de udnytter alt omkring dem til deres Fordel, de har den Fordel fremfor Arbejderen, at de hurtig indser, hvilke Midler de kan benytte, og de vilde finde det latterligt, hvis de staar overfor Etableringen af en Lockout, at tænke paa noget saa idiotisk som det, man kalder offentlige Mening; kan du da ikke forstaa, at den offentlige Mening det er deres egen Mening, som de dikterer Pressen, den staar jo til deres Raadighed ifølge deres Magtstilling, hvorfor skulde de da ikke bruge den? Jo, om det saa er en Institution som de samvirkende Fagforbund, saa har de fra den Dag af, den stod som en fuldbyrdet Kendsgerning, kun spekuleret i, hvorledes de nu skulde udnytte den, og det maa tilstaas, at de har forstaaet at bruge dem; først lavede man en Lockout for at komme til at diktere alle Overenskomster, siden etablerede man daarlige Konjunkturer, som Styrelsen af Fagforbundene saa staar og prædiker om for de Arbejdere, som eventuelt stiller Krav. Strejker Arbejderne, ja saa regner det med Sagsanlæg for Brud paa Overenskomster samt Lockouttrusler, og det skal nok batte tilsidst; ganske vist har man ofte hørt en og anden Arbejder udbryde i sin Harme, at nu er det dog for galt, nu burde der svares men en Storstrejke, men hvis vedkommende vover at fremsætte sligeTanker offentlig, da aabner der sig et Uvejr imod ham fra Førerskabets Side, man hører da lange Bravader om, at det bare vil ødelægge alt det gode, der er bygget op gennem mange Aars Arbejde, thi vi har for lidt Penge til at føre en saadan Strejke ud i Livet! Ja, hvis det er Penge, det kommer an paa, saa maa vi indrømme, at saa kan vi lige saa godt opgive det straks; hvornaar kan Arbejderne vel vente at blive saa store Kapitalister, at de kan hamle op paa dette Omraade. Nej, den Slags Argumenter falder nærmest ind under Betegnelsen „Vaas", og den Slags har Arbejderne forlængst faaet tilstrækkelig af, det er nemlig ikke Arbejderne, der ikke vil Kampen mod Kapitalisterne, man kan vel nærmest sige, at de blot venter paa Signalet; men da dette ikke kommer fra det Sted, hvor de havde ventet det, men at de tvertimod kun modtager Retrætesignaler herfra, da er det jo ret naturligt, at Utaalmodigheden breder sig, og der for skal vi sige til alle de Utaalmodige: I skal ikke vente længere eller tro paa, at der kommer noget Kampsignal fra den Kant. — Hvorfra vil det da komme? Det skal vi straks sige jer, det vil komme fra de mest utaalmodige og utilfredse, nemlig Syndikalisterne. Og hvad er da det nye Signal? Det er den hensynsløse Kamp! Akkurat den samme Maade, som Kapitalisterne kæmper paa. Af Skade bliver man klog, derfor har Syndikalismen forlængst gennemsyret hele den franske Arbejderbefolkning og fuldstændig revolutioneret deres Kampmaade, saaledes at de lange og for Arbejderne saa dyre Lockouter og Strejker er omtrent umuliggjorte, saavelsom lange Skinforhandlinger med tilhørende Sammenspisninger og lignende Humbug og Hokus Pokus; den Slags Ting gaar man ikke og venter paa, nej man tænker logisk og handler resolut og konsekvent, det saa man bl. a. ved Telegrafstrejken. Telegrafisterne veg ikke tilbage for et saadant Middel som at ødelægge Telegrafapparaterne for at skaffe sig Lydhørighed og at faa deres Krav respekterede.

Hvad bryder Kapitalisterne sig om, hvad der gaar i Skuddermudder ved en Lockout, eller hvor mange der kommer til at sulte, naar de spekulerer med Brødkornet paa Børsen? Hvor meget mindre skulde de Besiddelsesløse da tage Hensyn i deres Kamp for Erobringen af Brødet, hvor Fanden skulde den Øllebrødsbarmhjærtighed komme fra; for det er da vel ikke Meningen, at det skal være Kotume i Danmark, at naar Arbejderne stiller Krav, saa er det bare Paradenumre, det er da vel Meningen, at de skal gennemføres. Ganske vist maa vi indrømme, at det i de senere Aar i mange Tilfælde nærmest har lignet Parodier af at stille Krav, og dette har været egnet til at stille hele Arbejderbevægelsen i et humoristisk Lys og dermed nedbryde Respekten; dog skal vi erindre om en af de seneste Konflikter, hvor vi næppe tror, at Arbejdsgiverne fik rigtig Tid til at more sig paa Arbejdernes Bekostning, vi sigter her til dengang, da Typografernes Bladsættere gik ud i Sympathistrejke, det skaffede hurtig Afslutning, og vi mener, at her er et Fingerpeg, som danske Arbejdere ikke bør undgaa at lægge Mærke til, thi det er netop Sympathistrejken, som den syndikalistiske Arbejderbevægelse lægger særlig Vægt paa.

Vi skal til Oplysning for de Arbejdere, som kun kender os gennem den Parole eller Banstraale, som er udgaaet mod os fra Socialdemokratiets ledende Mænd (som gaar ud paa, at vi skal forfølges som farlige for Arbejderbevægelsen, idet vi gaar Kapitalisternes Ærinde) bede Læserne lægge nøje Mærke til nedenstaaende Citat, som er et ordret Uddrag af en Artikel i Kapitalistbladet „Dannebrog". Efter at have omtalt Syndikalisternes revolutionære Kampmaade skriver Organet følgende:

> Alt dette staar naturligvis endnu ikke i fuld Klarhed for ret mange danske Arbejdere, men givet er det altsaa, at slige Anskuelser gror frem hist og her og anerkendes som fuldt gyldige af adskillige. Endnu synes den-

ne Bevægelse paa dansk Grund i ret følelig Grad at savne Hoved og Ledelse, men ingen kan vide, hvor stærkt den vil vore, og hvornaar den vil opnaa tilstrækkelig Klarhed, saa den bliver et farligt Vaaben, hvis den føres af et klart Hoved.

Derfor er det ingen Skade til i Tide at være opmærksom paa den. Ingen kan være i Tvivl om, hvad denne Bevægelse vil føre til, om den rigtig bryder igennem. Hvor der før, takket være det sidste Aartis Arbejde, var tilvejebragt dog nogenlunde ordnede Tilstande, hvor de modstridende Meninger og Interesser i de fleste Tilfælde kunde mødes i fredeligt Samarbejde, der vil under den nye Retnings Herredømme det fuldkomne Anarki træde i de ordnede Tilstandes Sted, hele det arbejdende Samfunds Ve og Vel vil være ganske prisgivet den vildeste Fanatismes Tilfældigheder.

I sidste Instans er a l l e interesserede i, at denne Bevægelse holdes nede. Arbejderne selv er det ikke mindst. Det vil derfor blive en Ildprøve for Socialdemokratiets Organisationer, om de kan modstaa denne Gærings Pres. Skal de kunne det, gælder det om, at de først og fremmest ser Sandheden lige i Øjnene og erkender den, som den er. Dernæst maa de sørge for, at deres Organer i den offentlige Meningsudveksling ikke lader sig friste af Fordelene ved at lefle for Bevægelser af denne Art. Hvis det er rigtigt ,hvad der blev oplyst paa Mødet i Onsdags Aftes i Rømersgade, at Fagforbundene havde b e s t i l t de Artikler, hvori „Social-Demokraten" har taget Separatisterne under Behandling, saa er det jo vist, at Organisationerne virkelig k a n skaffe sig Respekt, naar de v i l.

Som man ser, er man fra Kapitalisternes Side fuldstændig klar over, hvorfra Faren truer dem, de kalder os betegnende nok for samfundsfarlige, turde det ikke være den bedste Anbefaling. Vi erindrer os Politikeren Jens Busks Ord: Saa længe Højre skælder mig ud, behøver I ikke at frygte for mig; men hvis de begynder at klappe, saa er det Tid at passe paa. Kan du, Arbejder, da ikke se, hvorledes Kapitalisterne klapper og kærtegner dig og Førerskabet fra Farimagsgade lig et Kobbel Hunde, som de kun ønsker at pusse paa os revolutionære Arbejdere, behøver du tydligere Bevis paa, hvorfra de venter Faren? Gør dig din Stilling klar, og hvis du forstaar, at du har Interesser tilfælles med os, da støt den syndikalistiske Bevægelse og vær med til at udbrede den i Fagorganisationerne, saa at de atter kan blive det, til hvilket de var skabte, nemlig Kamporganisationer, som gør Erobringstogt mod Kapitalisterne.

Bliv en Erobrer!!!

Hans Nielsen.

Giv dem et Spark.

Af alle de Former, hvorunder Løgnen og Hykleriet fra Tid til anden optræder, er der vel ingen, der i skamløs Frækhed kan maale sig med den, der fremtræder under Navnet: Børnehjælpsdag.

Den Dag bliver Gøglet og Komediespillet drevet saa aabenlyst og i en saa udstrakt Grad, at kun Daarer længere kan tage Fraserne om Humanitetsfølelsen for Alvor.

At denne Institution, der angives at være oprettet med det Formaal for Øje at skaffe Midler til fattige og hjemløse Børns Underhold og Opdragelse, og altsaa er oprettet direkte paa Grundlag af en af det kapitalistiske Samfunds uhyggeligste Forbrydelser, iscenesættes som et storstilet Karneval, viser os ikke blot med hvilken Overfladiskhed Bourgeoisiet tilsyneladende søger at bøde paa de elendige Forhold, det selv paafører Underklassen. Det rummer tillige en saa sviende Haan mod dem, der gøres til Genstand for »Godgørenheden«, at enhver Arbejder, hvis Selvstændighedsfølelse ikke er helt kuet, med Foragt maa vende sig bort fra denne, den mest nedværdigende Form for al Velgørenhedshumbug.

Men undersøger vi nøjere, hvad der er den egentlige Hensigt med den Slags Foranstaltninger, da tvinges vi til ikke alene at vise vor Foragt derfor, men ogsaa at bekæmpe dem.

Thi hele den hykleriske Opfordring til at give Penge til de fattige Børn er jo kun et Middel til at opnaa den virkelige Hensigt, som skjuler sig under det officielle Formaal.

Vi maa vide hvem det er, der sætter »Børnehjælpsdagen« i System.

Det er jo ikke de fjantede Pigebørn eller de halvgale Studenter, der den Dag, som en passende Afveksling i de sædvanlige Fornøjelser, morer sig med at løbe rundt i Gaderne med en Bøsse og tigge Penge sammen til et Formaal, som de i mange Tilfælde slet ikke selv aner hvad er.

Lige saa lidt er det de pyntelige Bourgeoisifruer, som kun deltager i Optøjerne fordi de finder Lejligheden tjenlig til at demonstrere den sidste ny Sommerdragt og haaber at kunne benytte et koket Tiggeri som Indledning til en Souper med en af Strøgets lapsede Dagdrivere.

Ingen af disse aktive Deltagere i »Festen« har noget med Arrangementet at gøre.

Men bag ved dem staar der klogt beregnende Mænd, som med velberaad Hu sætter alt dette Narreværk i Scene.

De véd, at mange Arbejdere endnu ikke har mere Klassebevidsthed, end at de ser et virkeligt Gode i en saadan Indsamling og derfor med Taalmodighed lader sig udbytte i Haab om, at den retrænkende Overklasse igen ad filantropisk Vej vil afbøde de Ulykker, den foraarsager.

Og de véd, at saalænge de kan faa Arbejderne til at tro paa saadanne Gøglebilleder, forhindrer de dem i at stille Krav om virkelig indgribende sociale Reformer.

Derfor kan dette Humbug blive farlig for Arbejderbevægelsen, idet det forplumrer Begreberne om Klassemodsætningerne og derved forhindrer de revolutionære Ideer i at vinde frem.

Og dobbelt farligt er det, naar de saakaldte »Arbejderrepræsentanter« her kommer i skøn Forening med Kapitalisterne og vaaser op om det smukke Formaal, som disse Penge skal bruges til. Disse »Repræsentanter« staar jo endnu som de store Avtoriteter og forstaar at udnytte enhver Situation til Fordel for deres politiske Intrigespil.

For dem gælder det først og fremmest om at faa Respekten for de borgerlige Love opretholdt, og dertil er en Institution som »Børnehjælpsdagen« mere virkningsfuld end samtlige Straffelove.

Thi for det første faar de Børn, der »nyder godt« af idsse Penge, jo alle fordummede Moralbegreber indpodet. De bliver gjort til gode kristelige og patriotiske Borgere, som føler Overholdelsen af de borgerlige Love som en hellig Pligt.

Og for det andet hindres Arbejderne i al Almindelighed i at rejse sig imod det kapitalistiske Samfunds Raadenskab saa længe de tror, at Overklassen af egen fri Vilje vil hjælpe dem.

Men derfor gælder det om for os at vi forstaar, at naar Overklassen tilkaster os et Par Smuler, da sker det kun for at forhindre os i at forlange mere.

Og at vi forstaar, at enhver Indrømmelse, som Arbejderne modtager paa Bekostning af deres Selvstændighedsfølelse, er betalt for dyrt.

Alfr. Nielsen.

8 Timers Arbejdsdagen.

Grunden til at Arbejderne endnu ikke har faaet 8 Timers Arbejdsdagen indført, skyldes, at Organisationerne har gjort Spørgsmaalet politisk. 8 Timers Arbejdsdagen, Normalarbejdsdagen, skal indføres ved Lov, siger »De samvirkende Fagforbund«.

Søger man at udfinde den egentlige Aarsag til, at »De s. F.« har kunnet skubbe en saa vigtig Opgave fra sig og over til det socialdemokratiske Parti, saa naar man til det Resultat, at Størsteparten af Medlemmerne i den store Hær, der danner »D. s. F.«, slet ikke ønsker at faa Arbejdstiden afkortet til 8 Timer. Det er en Paastand, der kan bevises ved Hundreder af Eksempler, men som det vilde føre for vidt at komme ind paa her; enhver Arbejder kender dem. Hvorfor vil Arbejderne da ikke have den kortere Arbejdstid? Svaret ligger lige for: fordi den længere Arbejdstid for alle de Arbejdere, der arbejder for Timebetaling eller efter Akkord, giver flere Penge , og Organisationernes fornemste Opgaver og alle Menneskers Stræben er rettet mod dette, at faa Lønnen forhøjet. Arbejderne slaas mange Steder om Overarbejdet. Derfor er Majdemonstrationen for langt de fleste Arbejderes Vedkommende kun en Frase og de Godtfolk gør sig jo latterlige ved den første Maj at demonstrere for 8 Timers Arbejdsdagen, naar de saa den 2den Maj konkurrerer om at faa Lov til at arbejde 12 Timer. At de faktiske Forhold er saaledes, véd Arbejderførerne særdeles vel, ellers turde Sigvald Olsen jo ikke byde Arbejderne en saadan Uhyrlighed, som han gjorde sig skyldig i, da han en Majdag stod som Arbejderrepræsentant og talte for Indførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen og umiddelbart derefter skyndte sig hjem paa Stjerneølbryggeriet — hvor han som bekendt er Direktør — og beordrede Kvinderne til at arbejde over. 1ste Maj hørte den, der skriver disse Linier, Sigvald Olsen i Kongens Have, han udtalte da bl. a.: »Arbejderhjærnerne skal revolutioneres.« Det maa man selvfølgelig give Hr. Olsen Ret i, det er det vi trænger til, men hvad vilde Føl-

gen blive? At Arbejderne fik Forstaaelse af deres egen sociale Stilling i det kapitalistiske Samfund, at de blev klare over at de udbyttes, at de saa og forstod Arbejdets sande Karakter, dette ensformige, specialiserede, aandssløvende Arbejde, der mere og mere gør Menneskene til Automater. Men forstaar Arbejderne først disse Forhold, vil han snart se dybere og forstaa, hvor nødvendigt det er at faa dem forandrede. Kravet om at faa Arbejdstiden afkortet vil hurtigt vokse frem og Arbejderne vil sætte al deres Kraft ind paa at naa et Resultat. Den Sag bliver hans egen, han lægger den ikke i Rigsdagsmændenes Hænder. De Arbejdere, der daglig lider under den alt for lange Arbejdstid, maa kunne indse, at den gamle Organisationsform er forældet, der maa en ny Organisation til, en Organisation, der kæmper for at skaffe Arbejderne reelle Goder, en Organisation, der bekæmper Parlamentarismen og lærer Arbejderne at de skal stole paa dem selv. Lærer dem, at de har Kæmpekræfter, som i de gamle Organisationer ligger aldeles uvirksomme. Nu er Arbejderen som den store, stærke men dumme Bjørn, der danser efter Dressørens Pisk uden at ane, at den kan befri sig for sin Plageaand ved et eneste lille Krystetag. Arbejdernes eget Blad, der er i Politikernes Vold, lærer dem at tro paa Politikeren, Dressøren. Jeg kommer til at tænke paa en Linie hos Frank Norris i hans Bog »Polypen«; han siger: »Ligegyldighed er Despotens Chance«. Det ser du ikke, Arbejder. Store, godmodige Bjørn med de mærkelig smaa Øjne.

J. W.

P. S. Efter at ovenstaaende var skrevet fandtes følgende Linier i »Politiken« d. 3. Maj:

»Firmaet Hess & Søn i Middelfart foreslog i Vinter sine Arbejdere enten at indføre 8 Timers Arbejdsdagen eller at holde en ekstra ugentlig Fridag. Arbejderne bestemte sig for Fridagen, og som Følge deraf undlod Socialdemokraterne i Middelfart i Aar i Modsætning til tidligere at demonstrere for Kravet om en Normalarbejdsdag paa otte Timer.«

Kommentar overflødig.

J. W.

Dumheden!

Ak, hvor Dumheden dog raser voldsomt indenfor vore Fagforeninger. Naar en Formand f. Eksempel har fremsat sin Mening (selv om den er nok saa fjollet og naiv) tiltrædes den straks af en stor, uvidende Masse Medlemmer, som ikke er i Besiddelse af Kritik og som ej heller selv gider tænke over, hvad det var for noget Sludder, vedkommende har sagt. Den 28. April afholdt Smede- og Maskinarbejdernes Afd. I Generalforsamling; hertil havde den syndikalistiske Fagklub indgivet et Forslag om, at ethvert arbejdsløst Medlem, der havde opbrugt sin ordinære Understøttelse, skulde erholde et Bidrag af 10 Kr. om Ugen indtil 1ste Juli; dette mente vi ikke var for meget til dem, der har gaaet og sultet i flere Maaneder. Men hvad skete? Efter at Otto Smidt og Bestyrelsen havde modarbejdet Forslaget med nogle intetsigende Fraser om, at Nøden ikke var saa stor og Foreningen ikke havde Raad til at understøtte de arbejdsløse, da der kun var 37,000 Kr. i Kassen, og de Penge skulde bruges til at starte en Brugsforening for, blev Forslaget forkastet med 30 Stemmers Majoritet. Man vil have Brugsforening for Pengene, nu paa denne Tid, hvor mange sulter og ikke véd, hvor de skal skaffe Føden fra. Kan Brugsforeningen gavne de sultne, naar de ingen Penge har til at købe for? Nej, de som har Profiten af Brugsforeningen, det er selvfølgelig dem, som er i Stand til at købe Varerne; det er noget, man maa kunne indse. Hvad var det for Medlemmer, der stemte imod Forslaget? Det var arbejdende »Kammerater«, som i Forvejen havde lavet Agitation for, at de Arbejdsløses Krav skulde slaas ned. Hos Burmeister & Wain havde Klubformanden dikteret Arbejderne, at dette Forslag ikke skulde vedtages, og naar saadan en mægtig Mand som Chr. Christensen siger det, saa er det rigtigt og saa gør man som han siger. Jeg beklager jer, I stakkels Mennesker, som er i Besiddelse af saadant Slavesind, at I ikke tør have en selvstændig Mening. Tillige var der nogle enkelte arbejdsløse, som ogsaa stemte imod Forslaget; det lyder utroligt, men sandt er det. Man maa antage, at de har Penge i Sparekassen, for man skulde vel ikke tro, at det var sultne Mennesker. De samme Folk, som stemte imod, at de Arbejdsløse skulde have Penge til Brød, anbefalede at forhøje Formandens og Kassererens Løn fra 40 til 45 Kr. om Ugen, da man mente, at de daarlig kunde klare sig med de 40 Kr.. I stakkels aandsforladte, religiøse Mennesker, som endnu holder paa Bibelsproget: »Hvo som haver, ham skal gives. Hvo som intet haver, ham skal endog fratages det han har.« Troede I virkelig, at det var en Flok Idioter, der var samlet, som I kunde byde alting? En gemen Laban er den Mand, som modarbejder de fattiges Krav for selv at høste Profit deraf, det er Prokurator-Fif uden lige. Dumheden raser! Otto Smidt udtalte paa et Repræsentantskabsmøde, der blev afholdt under Skotøjskonflikten, at det var meget berettiget, at Arbejdsgiverne forlangte Akkord og Overarbejde (hvilket Skotøjsarbejderne mente var forkasteligt). Sikken en Forstaaelse den Mand har har af Fagforeningen og Klassekampen! At han kan indbilde Medlemmerne d e t, skulde synes utænkeligt. Den samme Otto Smidt talte paa Generalforsamlingen om, at man skulde ekskludere de Medlemmer, som havde en anden Mening, end den af ham foreskrevet. Det vandt selvfølgelig Tilslutning fra en Del sløve, ikketænkende Individer, som udelukkende tilbeder og tror paa Afguden Otto Smidt, han, som vil have Akkord og Overarbejde indført og som heri ser et Middel til Arbejderklassens Frigørelse. De, som har separeret sig fra Dumheden, og som ønsker at tænke selv, kan ikke være i Fagforeningen.

Dumhed, o Dumhed! Du blomstrer og florerer, paa dig kan der leves højt!

Separatist.

Hvad er Børnehjælpsdagen?

Børnehjælpsdagen er en Erkendelse af Overklassen af de Forbrydelser, den daglig begaar imod Underklassen ved det Udbytningssystem, som den opretholder, og som afføder, at Tusinder af Børn lider den bitreste Nød. Derfor foranstaltes der Børnehjælpsdage, for overfor Underklassen tilsyneladende at bøde paa disse Forbrydelser, men som i Realiteten er en yderligere Underbygning af det forbandede Samfundssystem, som er Nødens Aarsag. Hvad er disse Børnehjem, som de paa Børnehjælpsdagen indsamlede Penge anvendes til, andet end Opklækningsanstalter for lovlydige og gode Samfundsborgere? Anstalter, hvorBørnene opdrages i Overensstemmelse med det Samfundssystem, som er Aarsag i, at de er fattige og forsømte. Derfor, naar Overklassen kaster en Halvtres-, Hundrede- eller Femhundredekroneseddel i Bøsserne paa Børnhjælpsdagen, er det med snu Beregning for at gavne sig selv og sin Klasse, saa at de fortsat kan blive ved at leve højt paa den arbejdende Befolknings Bekostning og samtidig af Arbejderne blive omtalt som nogle store Velgørere, der har et varmt Hjerte for de fattige Børn. Man kan altsaa let forstaa, at der fra Overklassens Side gøres store Anstrengelser for ogsaa at faa Arbejderne til at ofre af deres surt fortjente Penge til Børnehjælpsdagen, og det har jo vist sig ved tidligere Aars Børnehjælpsdage, at det er i Arbejderkvartererne, at de fleste Penge er indsamlet. At »Socialdemokraten« derimod omfatter Børnehjælpsdagen med saadan Varme og Begejstring som den gør, kan man daarligere forstaa ud fra den Betragtning, at den skulde repræsentere Underklassen og til enhver Tid hævde og forsvare de Fattiges Ret. At den gaar sammen med Overklassen og i skøn Forening arrangerer Maskeradeoptog og Folkeforlystelser med alt muligt Markedsgøgl paa de fattige Børns Nød og Elendighed er en Falliterklæring for denne Presse og det Parti, den repræsenterer. En saa alvorlig Sag, som at Tusinder af Børn lider Nød, bør af Underklassen være en Krigserklæring; med det herskende System bør ingen Alliance finde Sted. Derfor Arbejdere! Husk, at hver Øre, du giver til Børnehjælpsdagen, skal bruges til at opretholde og underbygge det Samfund, som er Aarsag til, at du selv og dine Børn lider Nød. Du bør kraftig protestere imod al den Slags Velgørenhed. Kræv din Menneskeret og ikke Almisser.

H. P. Willumsen.

Idealerne.

Historien fortæller os om en Apostel som hed Paulus, en stor Agitator, som rejste omkring for at hverve Proselyter for en ny Lære. Det var de højidealistiske Tanker, som Profeten Jesus havde udkastet, om at omvende alle Mennesker til Troen paa Kærligheden, i Kraft af hvilken der skulde fremstaa en saa ideel Tankegang hos Menneskene, at denne vilde skabe den Broderskabens og Tolerancens skønne Tilstand mellem Individerne indbyrdes, at deres Kamp for Tilværel-

sen kun behøvede at koncentrere sig om, hvad menneskelig Snille formaar overfor Naturelementerne, for at udnytte disse. Paulus var en god Taler og en stor Organisator, han dannede Foreninger, eller som de kaldtes: Menigheder, overalt hvor han kom; men ofte kaldtes han tilbage til disse for at bilægge Stridigheder, som opstod indenfor disse. I saadanne Tilfælde optraadte han som en energisk og despotisk Diktator overfor de Seperatister, som havde tilladt sig at komme til en nogen anden Forstaaelse af Evangeliet end den af ham dikterede. Han var den Mand, der straks saa Faren i det splittende Moment, som laa i en Udlæggelse af Læren, som ikke var doktrinær apostolisk. Derfor var hans Dom over saadanne Kættere altid konsekvent, den lød paa Eksklusion; det var ham klart, at de maatte udstødes; det skabte jo tillige den fornødne Respekt og Autoritetstro, og det var nu hans Maade at elske sine Fjender paa.

Hvis man nu videre følger Kristendommens historiske Udvikling, da vil man se, at de Kristne, efter at have rendt Panden mod Muren adskillige Gange, fik læmpet sig tilrette med det Faktum, at Menneskene af Naturen er Egoister, som ikke elsker deres Fjender og som ikke nøjes med paa en skikkelig Maade at bearbejde Jorden for at den skal yde, hvad den formaar, men at de ogsaa bekæmper hverandre indbyrdes og søger at udnytte hinanden efter bedste Evne. Denne Tilrettelæggelse gjorde den skikket til at vinde Anerkendelse. Af Historien ser man jo, at de første Kristne prøvede paa at praktisere Broderskabet paa det økonomiske Omraade ved at søge at fordele alle materielle Værdier ligelig imellem sig, men de har hurtig gjort saa bitre Erfaringer, at denne »Samfundsredningsbaad« er strandet paa Virkelighedens faste Klipper. Herefter er man begyndt at kaste overbord af Idealerne for at komme flot, og paa denne Maade er man saa naaet til at kunne sejle lige durk ind i den sikre og lune Havn som hedder Staten. Og Statskristendommen har jo som bekendt ikke noget med Idealerne at gøre, men er en ret og slet Forretning, som udføres af de dertil autoriserede Embedsmænd.

Imidlertid har Menneskene faaet en ny Religion, nemlig Socialismen, den utopiske Socialisme er Idealet om Udryddelsen af alle sociale og politiske Uligheder, som deler Folket i Klasser (har engang staaet over Socialdemokraten, men blev tjæret for nogle Aar siden), det er den, om hvilken den store Fører i Tyskland, Millionæren Singer sagde i Hamborg paa et stort Møde i 1892: Nu har Kristendommen i snart to tusind Aar forsøgt at løse det sociale Spørgsmaal uden at formaa noget, men nu kommer Socialismen — den er den eneste, som kan løse Opgaven. Jeg véd ikke, om Manden har udslynget denne Paastand som den bevidste Hykler, der med Hensigter udkaster sine utopiske Fraser til den Menighed af Proletarer, som midt i deres sure Tilværelse griber Troen paa Idealet og tiljubler Taleren et »længe leve« af lutter øjeblikkelig Begejstring, fordi han var en saa kunstfærdig og behændig Jonglør til at behandle Ordet, at hans Prædiken rev Masserne med sig; men jeg véd, at Dagen derpaa begyndte Proletarernes bitre Kamp for at bjerge saa meget hjem, som Eksistensen absolut kræver, medens Singer fortsætter sin af Kapital betryggede Tilværelse og prædiker videre ligesom alle de andre Profeter, der »oplyser« Arbejderne; saaledes har vi fortsat siden og saadan blives der ved. Vi befinder os netop for Øjeblikket i en Periode, hvor der falder en Masse Oplysninger af; gaa bare hen paa Vælgermøderne og hør, hvor de gejles op til at gøre deres Pligt og stemme rigtig paa Valgdagen; man fortæller dem, at saa vil de med Tiden engang erobre den politiske Magt, og saa kan de jo sagtens, for saa er de Herrer i Landet og kan etablere betryggende økonomiske Samfundsforhold for alle. Ha! elendige Fraser! Forbandet Løgn og Humbug! Nej, saa begynder bare Kampen med de Førere, som til den Tid har sat sig tilrette som Regering; thi det hele betyder jo bare, at de har givet Magten til nogle nye Mænd, som selvfølgelig kun vil benytte den for at sikre deres egen Stilling, naar den trues fra Storkapitalisternes Side; de vil skynde sig at forsikre disse om, at de er sig deres Ansvar bevidst og at de som saadanne maa møde enhver revolutionær Tendens nedefra med den nødvendige Myndighed, at Statens Sikkerhed kræver, at de tager om Tøjlerne med fast Haand og lignende smagfulde Buketter af Ord — bare Ord, om Kapitalisterne til den Tid har fordyret Livsfornødenhederne saa enormt eller skabt saa megen Arbejdsløshed, at de nye Statsstyrere ikke paa langt nær formaar at bøde derpaa, ja, hvor fortvivlet end Arbejdernes Stilling kan blive, da vil de ikke kunne vente sig andet Svar paa deres Nødskrig end det sædvanlige: bare rolig, ikke trænge paa, nu skal vi nok, vi alene vide og lignende Spark, som ikke kan forvandles til Brød.

Derfor, Proletar: Tror du ikke det var mere praktisk at sparke først, straks og resolut sparke til alle de Fredsapostle og Profeter, som staar lige foran dig og holder dig oppe med Sludder og Vrøvl; de staar jo bare og skærmer for Kapitalisterne, saa at disse som en Mur forhindrer dig i at ramme disse, derfor —

Spark! Spark! Spark!

Hans Nielsen.

Den syndikalistiske Bevægelse i Udlandet.

FORENEDE STATER.

Foran os ligger det første Nummer af »Industriarbejderen«, det revolutionære engelske Kampblad for den syndikalistiske Bevægelse i Staten Washington. Det er et udmærket Agitationsblad og vi ønsker vore fjerne Kampbrødre de bedste Resultater.

MEXIKO.

Til de Revolutionære over hele Verden!

Kammerater! Til Eder henvender vi os for at gøre Eder bekendt med, hvorledes Proletariatet her kues under den moderne Neros, *Perfirio Diaz's* Despoti.

»Nu kan det være nok!« Saaledes lyder for Tiden alle de Undertryktes Skrig her.

Da den republikanske Regering den 29. Marts vilde inddrive de forhøjede Skatter, rejste Bønderne sig til Modstand, dræbte én Skatteopkræver og saarede flere andre. Dette fandt Sted i San Andres i Staten Chihuahua.

Samtlige Landsbyer i Sierre Madra, 30 Mil i Hovedstadens Omkreds, har sluttet sig til Rebellerne. Flere Steder har der været Sammenstød med Landgendarmerne, hvorved flere af disse blev dræbt af Bønderne, som derefter drog imod Hovedstaden under Raabet: *»Ingen Skatter! Intet Tyranni! Leve Revolutionen!«*

Bevægelsen breder sig stadig videre og de Revolutionære i andre mexikanske Stater slutter sig dertil.

Ved den amerikanske Grænse begynder Arbejderne ogsaa at røre paa sig. Talrige Møder bliver afholdt. I El Paso i Staten Texas afholdt Mexikanerne et Møde, hvor der var over 20,000 Mennesker tilstede, som *enstemmig udtalte sig for Revolutionen, for Kommunismen, og fordrede, at Jorden og alle Værdierne skulde overgaa til Fælleseje.*

De mexikanske Revolutionæres hurtige Fremgang vækker ogsaa de smaa Republiker i Centralamerika, som nu ligeledes vil forsøge at befri sig for de smaa demokratisk-republikanske Tyranner.

Til Eder, Revolutionære i alle Lande, til Eder, som ogsaa kæmper for økonomisk Frihed, henvender vi os og forlanger Eders moralske Understøttelse.

Ned med Tyranniet! Ned med al Udbytning!
Leve det menneskelige Broderskab!

Tornelio Aramburo. *Yves Salazar.*
J. Viral *C. Garcia.*

DØDSFALD.

Et af vore Medlemmer, Arbejdsmand Hans Petersens Hustru, er afgaaet ved Døden og begraves Tirsdag d. 18. Maj Kl. 11 paa Bispebjerg Kirkegaard. Alle de af vore Medlemmer, som kan komme, bedes møde.

Syndikalistisk Forbund.

Syndikalistisk Forbund

afholder Møde hver Lørdag Aften Kl. 8½ Rantzausgade 58, Kbhvn.

Den første Lørdag i hver Maaned er der gratis Adgang for alle.

De øvrige Møder er kun for Medlemmer.

Indmeldelse modtages hver Lørdag Aften paa Mødet.

GRUNDLOVSDAGEN,

den 5. Juni, afholder Syndikalistisk Forbund stort Protestmøde i St. Vibenshus Have, Lyngbyvej 2. Sporvejslinje 6 gaar lige dertil.

Den elektriske.

Randsyet, durksyet, paa 20 Minutter.

Dame-Saaler 1,35. Herre-Saaler 2,20.

Randsyede, maskinsyede og pløkkede samme Pris.

Telf. Byen 1314 x. Telf. Byen 1314 x.

19, Torvegade 19.

Nørrebros Centraltrykkeri.
(Jul. Hansen.)

EKSPEDITION:
Peter Fabersgade 18, 2. Sal.
(Petersen.)